

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 77 • nummer 7 • juli 2022

INHOUD

<i>Zijn heerlijkheid (gedicht)</i>	<i>145</i>
<i>Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (19)</i>	<i>146</i>
<i>Christus, onze Verlosser (1).</i>	<i>150</i>
<i>Symbolen voor het Woord van God (10, slot)</i>	<i>153</i>
<i>Hem welgevallige woorden</i>	<i>157</i>
<i>Liefde voor alle heiligen</i>	<i>161</i>
<i>Niets te wonderlijk</i>	<i>164</i>
<i>Zielenslaap?</i>	<i>165</i>
<i>‘Geen profetie van de Schrift heeft een eigen uitlegging’</i>	<i>167</i>

Wonderen in de schepping

door prof. dr. W. Gitt

Dit boekje laat iets zien van de grootheid en creativiteit van God in de schepping.

We zien schitterende wezentjes zoals vlinders, pelikanen en flamingo's. Ook lezen we over de kleine goudplevier en zien we de wonderen van een sneeuwvlak, regenboog en eikenblad.

De auteur, W. Gitt, is een wetenschapper en vanuit zijn vakgebied en kennis schrijft hij uitvoerig over de sterren, de planeten en het heelal. Hij laat de grootheid en macht van God zien: Wie is Hij toch en hoe kan ik als mens bij die grote God komen en vrede met Hem vinden? Hoe kan ik gelukkig worden – voor eeuwig gelukkig?

Full colour, formaat A5 (dwarsformaat)

Bestelcode: 425-5

Prijs: € 3,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Zijn heerlijkheid

U, o Heere, bent hoog verheven.
U is alle macht gegeven.
Niemand is aan U gelijk!
Niemand kan Uw troon bestijgen,
niemand Uw gezag bedreigen,
Uw rijk is een Vrederijk.

U zal alles toebehoren.
U verhogen hemelkoren;
alle eng'len dienen U.
Alle werken van Uw handen,
alle werelden en landen
wees Uw Vader toe aan U.

En ook wij zijn U gegeven,
zullen bij U eeuwig leven
en U zien in heerlijkheid.
't Is Uw vreugd' met ons, de velen,
al Uw heerlijkheid te delen.

naar Philipp Friedrich Hiller en Carl Brockhaus

Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (19)

Persoonlijke inspanning

Zoals ik al zei, vinden we in het laatste gedeelte van hoofdstuk 7 de ervaringen van een wedergeboren mens die echter nog geen bevrijde ziel heeft. Ze wil heel graag bevrijd worden, maar ze voelt ook dat ze volledig krachteloos is om tegen de inwonende zonde te strijden.

Allereerst beschrijft de apostel de erkenning van alle gelovige Christenen: 'Want wij weten, dat de wet geestelijk is' (vs. 14). Maar dan wisselt hij van onderwerp en zegt hij: 'maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde'. Dat is de persoonlijke ervaring van een individueel verantwoordelijk mens. Dat zegt degene die weet dat de wet geestelijk is en die zich onder de wet plaatst met het idee dat hij de kracht zou hebben om de wet te doen. Maar dan moet hij vaststellen dat hij 'vleeselijk' is. In de grondtekst wordt hier hetzelfde wordt gebruik als in 1 Korinthe 3:3, waar Paulus zegt: 'Jullie zijn nog vleeselijk'. Hij bedoelt daar: jullie handelen nog op de 'manier van het vlees' en dat kun je van de mensen hier eveneens zeggen.

Hoe kom je nu uit deze ellende? **Hoe kan God een mens in liefde aannemen, hoewel de zonde in hem is en hij die niet zelf kan overwinnen?** De mens die hier wordt beschreven, probeert dit allereerst op een heel verkeerde manier: hij wil zijn eigen vlees namelijk vanuit het principe van de wet, door eigen inspanning, overwinnen. Maar hij moet uiteindelijk vaststellen dat dit een tevergeefse zaak is. Hij wil voor God behaaglijk worden en daarvoor neemt hij regels in acht, zonder dat hij vertrouwt op de hulp van de Heere. En juist dat is het principe van de wet, dat luidt: ik wil vechten om de overwinning op mijn vlees, wanneer

ik mijn verantwoording tegenover de wet tegemoet kom en de begeerte in mij niet laat opkomen. Het hangt dus allemaal van mijn inspanning af. De verzen 14 en 15 beschrijven het tegendeel van hetgeen wat we al geleerd hebben: 'De zonde zal over u niet heersen, want u bent niet onder [de] wet, maar onder [de] genade' (Rom. 6:14). Hier heerst de zonde doorgaand, want de ziel veroordeelt het boze wel, maar doet het dan toch. Dat gaat vaak met een grote teleurstelling, ja vaak met twijfel, gepaard.

In hoofdstuk 6:11 zagen we dat we onszelf zien, als aan de zonde gestorven, 'maar voor God levend in Christus Jezus'. Dat wil ik doen. Maar ik heb er geen kracht voor. Waarom niet? Omdat ik het wil doen! Dat is het probleem. Maar liefst 6 keer lezen we in vers 15 het woordje 'ik'. 'Wat ik doe begrijp ik niet; want niet wat ik wil doe ik, maar wat ik haat, dat doe ik'. Hetzelfde vinden we in deze alinea nog twee keer: 'Als ik nu dat doe, wat ik niet wil' (vs. 16) en: 'Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik' (vs. 19). Een voorbeeld: ik neem me voor om geen erotiekboekjes meer te bekijken of bepaalde websites op internet te bekijken. En? Ik doe het toch! Daarna ben ik verdrietig – want een ernstige gelovige is verdrietig over het feit dat hij zichzelf teleurgesteld heeft. 'Waarom heb ik het gedaan? Ik wilde het toch niet?' Het antwoord is: je hebt het juist daarom gedaan omdat je vanuit eigen kracht hebt geprobeerd om het te voorkomen. Je bent nog niet zover dat je denkt: ik heb dat niet meer nodig, omdat ik voor mijn hart een ander voorwerp heb: Christus!

Opnieuw geboren, maar nog niet gered

De mens die hier beschreven wordt, is wel wedergeboren, maar nog niet gered. Ik wil allereerst graag laten zien dat hij het nieuwe leven heeft: hij haat het boze (vs. 15), hij wil doen 'wat goed is' (vs. 18) en hij wil 'het goede' (vs. 19). Hij heeft een 'verlustigen in de wet van God' en weet dat hij een 'innerlijke

mens' bezit (vs. 22). Dat zijn allemaal duidelijke bewijzen dat het hier om een opnieuw geborene gaat, dus om iemand die het nieuwe leven heeft.

Maar hij is nog niet gered! We gebruiken het woord 'redding' vaak met een veel te eenzijdige betekenis. We hebben het over iemand die vergeving van zonde en een nieuw leven heeft, alsof diegene al gered is. Dat doet de Bijbel normaal gesproken niet. De Bijbel gebruikt het woord 'redding' vaak in een zeer omvangrijke betekenis en wel in de zin van bevrijding. Dat wil ik aan de hand van twee voorbeelden duidelijk maken, het eerste uit het Oude en het tweede uit het Nieuwe Testament:

1. In Exodus 14 vinden we het volk Israël schijnbaar hulpeloos bij de Rode Zee. Vóór hen ligt de zee, achter hen de vijand en links en rechts van hen hoge bergen. Ze hadden doodsangst en schreeuwden het uit. Dat is Romeinen 7, waar we de uitroep vinden: 'wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?' (vs. 24). Hoewel de Israëlieten tegen het oordeel van God in de paasnacht beschermd waren, stonden ze nog steeds onder de macht van de farao, een voorbeeld van de macht van de zonde. Van deze macht waren ze nog niet bevrijd. En er was geen kans om zichzelf ervan te redden. Maar toen greep God in. 'Maar Mozes zei tegen het volk: Wees niet bevreesd, houd stand, zie het heil van de HEERE dat Hij vandaag nog voor u zal bewerken! Want de Egyptenaren die u vandaag ziet, zult u tot in eeuwigheid niet meer terugzien. De HEERE zal voor u strijden, en ú moet stil zijn' (Ex. 14:13-14). Hier vinden we voor het eerst in de Bijbel het woord 'redding' als huidige bevrijding. God liet het volk Israël door de Rode Zee trekken en vernietigde de vijand. Toen pas, aan de andere kant van de Rode Zee, zongen ze het

lied van de bevrijding: 'U leidde in uw goedertierenheid dit volk, dat U verlost hebt. U leidde hen zachtjes door Uw kracht naar Uw heilige woning' (Ex. 15:13). Achter het bloed waren ze nog niet van de macht van de farao verlost, maar nu wel. Dus: **Niet door mijn tactiek en door mijn pogingen, maar door Zijn kracht word ik gered!** We vinden overigens een parallel van dit loflied van de Israëlieten in de Romeinenbrief: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heere!' en 'Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn' (Rom. 7:25; 8:1-2). Dat is de bevrijding in de volle zin van het woord, zoals de Bijbel die laat zien.

2. In Handelingen 10 gaat het over de hoofdman Cornelius die 'vroom en godvrezend [was] met zijn hele huis' (Hand. 10:2). Hij gaf het volk vele aalmoezen en bad voortdurend tot God. Later wordt over hem gezegd: 'Cornelius, een hoofdman, een rechtvaardig man en godvrezend, die [goede] getuigenis heeft van het hele volk van de Joden' (vs. 22). Deze man was dus zeker weten al bekeerd, maar nog niet gered. Dan komt Petrus en hij verkondigt hem het Evangelie: 'Hem geven alle profeten getuigenis, dat een ieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door Zijn Naam. Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen die het Woord hoorden' (vs. 43-44). Dit komt overeen met wat Paulus aan de Efeziërs schrijft, dat ze, nadat ze geloofd hadden, met de Heilige Geest van de belofte waren verzegeld (Ef. 1:13). Nu pas was Cornelius met zijn hele huis gered, zoals de engel hem van tevoren had beloofd: 'Die [Petrus] woorden tot u zal spreken waardoor u behouden zult worden, u en uw hele huis' (Hand. 11:14). **Christelijke bevrijding vindt dus tegelijkertijd met de gave van de Heilige Geest plaats.** En zover was de mens in Romeinen 7 nog niet gekomen, wat we nu nog duidelijk zullen zien.

(Wordt vervolgd).

Karl-Heinz Weber

Christus, onze Verlosser (1)

Alleen door het overdenken van elk aspect waarin Christus ons in de Bijbel wordt voorgesteld, zijn wij in staat om iets te begrijpen van dat wat Hij voor ons is. En dan kunnen we iets beseffen van de volheid van de waarheid van onze verlossing. We hebben al eerder nagedacht over Christus als onze Redder. Misschien denken sommigen dat deze benaming hetzelfde is als onze Verlosser. Maar wanneer we dit onderwerp uitwerken, zullen we nieuwe aspecten ontdekken van Zijn werk én van onze toestand. Hij bewerkte onze verlossing eigenlijk al voordat Hij kon worden voorgesteld als Redder. Hij is namelijk alleen in staat te redden op grond van Zijn volbrachte werk. Vanuit Gods kant gezien gaat daarom de verlossing aan de redding vooraf, maar wij houden bij onze overdenking de volgorde aan waarin wij als mensen Christus leren kennen.

Het is heel opmerkelijk dat de Heere Jezus in het Nieuwe Testament nergens de titel 'Verlosser' krijgt, tenminste niet in deze exacte bewoording. Er wordt bijvoorbeeld wel gezegd dat Hij ons verlost heeft en dat wij in Hem de verlossing hebben door Zijn bloed, maar Hij wordt nergens letterlijk onze Verlosser genoemd. In het Oude Testament daarentegen komt de titel regelmatig voor (zie bijv. Job 19:25; Ps. 19:15; 78:35; Jes. 43:14; 44:6; 47:4; 49:26). Maar het feit zelf dat Christus ons verlost heeft en dus onze Verlosser is, vinden we in bijna elk boek van het Nieuwe Testament.

Als de oudsten in de hemel zien dat het Lam de boekrol van Gods raadsbesluiten neemt, zingen zij een nieuw lied en zeggen ze: 'U bent waard het boek te nemen en zijn zegels te openen; want U bent geslacht en hebt voor God gekocht [of: verlost] met Uw bloed uit elk geslacht en taal en volk en natie' (Openb. 5:9).

In elke bedeling is God dus een Verlosser geweest en daarom is er geen onderwerp dat meer onze overdenking waard is.

In het Hebreeuwse Oude Testament worden twee woorden regelmatig gebruikt om de waarheid van de verlossing uit te drukken. Het ene woord betekent 'terugkopen', 'verlossen door het betalen van een losprijs' en het andere woord betekent 'losmaken'. Dit wordt daarom ook vaak in dezelfde betekenis gebruikt als het eerste woord, al is de primaire betekenis 'losmaken'.

In het Nieuwe Testament is er maar één Grieks woord. Maar het omvat de betekenis van de beide Hebreeuwse woorden – namelijk vrijlaten op kwitantie of losprijs. Het woord 'verlossen' bevat dus twee gedachten: de betaling van de losprijs en de vrijlating die erop volgt, enerzijds dat wij bevrijd zijn en anderzijds de toestand waarin wij zijn gebracht als gevolg van het verlost zijn.

Onze toestand

Wij moeten dus eerst weten wat onze toestand was. Het was die toestand die de komst van de Verlosser noodzakelijk maakte! Pas daarna zijn wij in staat naar Christus te kijken als onze Verlosser. Wij waren niet alleen zondaars. 'Zoals door één mens de zonde in de wereld is gekomen en door de zonde de dood, en zo de dood tot alle mensen is doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben' (Rom. 5:12). Door de zonde heerste de dood dus over de hele wereld. Maar hoe afschuwelijk dat ook is, er is nog meer te zeggen over onze toestand. Door de zondeval van de mens had de satan rechten over hem gekregen en satan had de macht over de dood, een macht die hij uitoefende, die dood die het rechtvaardige oordeel van God is (Hebr. 2:14). Zo werd hij – omdat alle mensen hadden gezondigd – de overste van deze wereld (Joh. 12:31; 16:11), de god van deze eeuw (2 Kor. 4:4) en hij hield alle mensen gevangen in zijn macht en onder zijn beheersing (Hand. 26:18; Kol. 1:13).

Wij bevonden ons dus in een hopeloze situatie van gevangenschap: verkocht door onze zonde onder de macht van de satan. Satan heerste over ons en hij kwelde onze ziel door zijn harde slavernij. We waren niet alleen hulpeloos, maar zeker ook hopeloos, want door onze eigen zonde verdienden we de straf van de dood. Daardoor waren we onder de macht van de satan. We waren niet in staat een losprijs te betalen, we waren voor altijd gevangen – tenzij Iemand van buiten Die daartoe gerechtigd en in staat was, tussenbeide zou treden om ons uit onze gevangenschap te bevrijden. Daarom zegt de apostel Paulus: 'En u, toen u dood was in uw misdaden en zonden, waarin u vroeger hebt gewandeld overeenkomstig de tijdgeest van deze wereld, overeenkomstig de overste van de macht van de lucht, van de geest die nu werkt in de zonen van de ongehoorzaamheid' (Ef. 2:1-2).

Dat was onze toestand. Wij hadden niet voldaan aan de eisen die God aan ons stelde en waren daardoor onder de straf van de zonde gekomen. Tegelijkertijd kwamen wij onder de macht van de satan. Hij heerste over ons door de macht van de dood die hij over ons uitoefende – de dood die het oordeel van God was vanwege onze zonden.

We hadden geen enkel recht meer bij God en hadden ons ook de terechte straf op de hals gehaald. En op dát moment heeft God – in overeenstemming met de raadsbesluiten van Zijn genade – ons in Zijn liefde en erbarmen vrijgekocht, 'niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, maar door het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en onbevlekt Lam' (1 Petr. 1:18).

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

Symbolen voor het Woord van God

(10, slot)

Regen en sneeuw

De beide laatste symbolen voor het Woord van God die ons moeten bezighouden – ‘regen’ en ‘sneeuw’ – hebben een bijzondere liefelijkheid en schoonheid. Ontelbare verkondigers van het Woord van God hebben zich in de loop van de eeuwen in geloof en vertrouwen op de passage in Jesaja 55 gestort, waarin beide symbolen voorkomen. Of het nu evangelisten, herders of leeraars zijn, ze vertrouwen er ook vandaag nog steeds op dat God Zijn beloften met het oog op hen en hun dienst zal waarmaken. Heel wat zuchtende gebeden worden door een Woordverkondiger naar de Heere opgezonden, dat Hij Zich toch de kwestie met de regen en de sneeuw mag herinneren en het zo laat gebeuren als Hij beloofd heeft:

'Want zoals regen of sneeuw neerdaalt van de hemel en daarheen niet terugkeert, maar de aarde doorvochtigt en maakt dat zij voortbrengt en doet opkomen, zaad geeft aan de zaaier en brood aan de eter, zo zal Mijn woord zijn dat uit Mijn mond uitgaat: het zal niet vruchteloos tot Mij terugkeren, maar het zal doen wat Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Ik het zend' (Jes. 55:10-11).

Het eerste wat indruk op ons maakt, is de kringloop in de natuur, die hier beschreven wordt. Wonderlijk dat de mensen dat toen al hebben onderkend! En zo niet, dan hoorden ze er nu van door de Schepper. Wat vanuit de hemel als neerslag op de aarde neervalt, gaat na volbrachte taak weer terug naar de hemel.

Het is een axioma (stellig uitgangspunt) van de natuurkunde dat energie niet verloren kan gaan. Onze Bijbeltekst biedt een

voorbeeld voor de juistheid ervan. Toch leren wij hier vooral dit feit: wat van God uitgaat, gaat niet verloren. Het keert in ieder geval naar Hem terug. Daarbij speelt in de natuur de verschijningsvorm van de zaak alleen maar een rol van ondergeschikt belang. Die vorm verandert niets aan het principe. Wat in vloeibare vorm als regen en in vaste kristalachtige vorm als sneeuw naar beneden valt, gaat in gasachtige vorm als damp terug naar de hemel.

Het is verbazingwekkend dat alle drie ons bekende verschijningsvormen van de materie in ons Schriftwoord aangeduid worden. De kringloop zelf echter is eeuwigdurend. Zo heeft God het in de schepping vastgelegd.

We kunnen van het beeld van regen en sneeuw dat aan de natuur ontleend is, nog meer leren. Vlak voor de schepping van de mens vinden wij de interessante verwijzing in Gods Woord, dat God het niet had laten regenen op de aarde en dat er geen mens was om de aardbodem te bewerken. Een damp steeg op van de aarde en bevochtigde het hele aardoppervlak (Gen. 2:5-6). Intussen zijn er veel mensen op de aarde en ze bebouwen de aardbodem. Hoewel ze allemaal in zonde gevallen zijn en zich van hun Schepper hebben afgekeerd, laat Hij net als altijd 'Zijn zon opgaan over bozen en goeden, en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen' (Matth. 5:45).

Of wij dus nu teruggaan naar de dagen van het begin van de geschiedenis van de mensheid of aan de hele tijd daarna denken – steeds is het God Die het laat regenen. In Zijn goedheid streeft Hij meerdere doelen na. Hij geeft de aarde te drinken, maakt haar daardoor vruchtbaar en laat allerlei gewas uitspruiten, drie op elkaar volgende stadia, die zonder regen ondenkbaar zouden zijn. Maar daarmee is het niet genoeg. God wil voor de toekomst zaad geven aan de zaaier en voor nu brood aan degene die eet. Dat alles ligt in Gods bedoeling, wanneer Hij als Onderhouder

van alle mensen regen en sneeuw op de aarde 'zendt'. Zijn we Hem er eigenlijk wel dankbaar voor?

Het geheel geeft ons een voortreffelijk beeld van het Woord van God en de werkzaamheid ervan: 'Zo zal Mijn woord zijn dat uit Mijn mond uitgaat: het zal niet vruchteloos tot Mij terugkeren' (Jes. 55:11). Al heel vroeg in de Heilige Schrift wordt de verkondiging van het profetische Woord met regen vergeleken. 'Hoor mij aan, hemel, dan zal ik spreken! Laat de aarde de woorden van mijn mond horen. Laat mijn leer neerdruppelen als de regen, laten mijn woorden stromen als de dauw, als een zachte regen op het groen, en als regendruppels op het gewas' (Deut. 32:1-2). Kan men het kostbare Woord van God voor de ziel van de mens nog indringender beschrijven dan als regen, als dauw, als regenbui, als stortbuien?

Ook wordt het Woord van God als een boodschapper beschouwd die God zendt en die iets mee te delen heeft. Dat gaat in onze tekst in Jesaja 55 en ook in de volgende uit Psalm 107 zo: 'Hij zond Zijn woord uit, genas hen en bevrijdde hen uit hun grafkuilen' (vs. 20). Wanneer de mensen in hun verdrukking tot de Heere roepen, dan is het Zijn Woord dat hun genezing en bevrijding brengt. In Psalm 147 wordt eraan toegevoegd: 'Hij zendt Zijn bevel naar de aarde: Zijn woord loopt zeer snel'.

Hij zendt Zijn woord en laat alles smelten, Hij laat Zijn wind waaien, de wateren stromen (Ps. 147:15-18). Ja, God zendt Zijn Woord op de aarde, zendt het midden in onze situatie. Passend bij deze situatie roept het in het hart verschillende gezegende werkingen op wanneer dit Woord geloof en vertrouwen tegenkomt.

Zo willen wij, beste vrienden, helemaal op de werkzaamheid van Zijn Woord vertrouwen, waarvan God betuigd heeft: 'Het zal doen wat Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen

waartoe Ik het zend' (Jes. 55:11). Zoals regen en sneeuw de indirecte oorzaken van de groei en ook van het genieten van de oogst zijn, zo zal door het Woord van God de bodem van het menselijke hart zacht gemaakt, verfrist en gereed gemaakt worden om het te laten ontkiemen. Bovendien geeft dit Woord aan de dienstknecht van God, die op de zaaier lijkt, het zaad dat hij uitstrooit. En dat levert het brood dat de zielen voedt. Hoe wonderbaarlijk is dit allemaal, zowel het beeld als de vervulling ervan!

En ten slotte nog dit ene: het Woord dat uit Zijn mond uitgaat, zal niet leeg tot Hem terugkeren. **Wanneer God de aarde zegent, dan kán het niet anders zijn dan dat uit het hart van mensen die het Woord ontvangen hebben, dank en aanbidding opstijgen tot Hem van Wie alles uitgaat.** Zoals de regen naar de hemel terugkeert, zo zal ook het Woord tot God terugkeren, niet alleen, maar als het ware begeleid door de lofgezangen van de verlost en.

Het is een Goddelijke, een eeuwige 'kringloop', waarin ook wij opgenomen zijn. Alles zal uiteindelijk in God uitmonden en tot Zijn nooit eindigende verheerlijking strekken door Christus Jezus, onze Heere en Verlosser.

'Hem zij de heerlijkheid, zowel nu als tot de dag van de eeuwigheid. Amen' (2 Petr. 3:18).

Chr. Briem

Hem welgevallige woorden

'Spreek geen kwaad van elkaar, broeders ... Eén is de Wetgever en Rechter ... Maar wie bent u, dat u uw naaste oordeelt?'
(Jak. 4:11-12).

'Leg dan af ... alle kwaadspreken' (1 Petr. 2:1).

Het is er altijd al geweest, maar de laatste jaren veel meer aan ons opgedrongen in de politiek, door media en dergelijke: *onzinnig, negatief* en zelfs *schadelijk* gepraat. De grens tussen die drie is helaas vaag: voor we het weten, glijden ook wij als Christenen in ons spreken af van kwaad naar erger.

Kletspraat: het bespreken van onzinnige, verzonnen dingen (verg. Luk. 24:11). Hoeveel onzinnige dingen worden er ook door gelovigen overwogen en doorverteld? 'Maar Ik zeg u, van elk ijdel woord dat de mensen zullen spreken, zij rekenschap zullen geven in de dag van het oordeel' (Matth. 12:36).

Roddel of kwaadsprekerij: het vertellen en bespreken van negatieve dingen over anderen, die waar of onwaar kunnen zijn. 'Leg dan af ... alle kwaadspreken' (verg. 1 Petr. 2:12). Uit deze tekst blijkt wel dat kwaadsprekerij veel gezichten heeft en allerlei vormen kan aannemen; laten we ook oppassen voor verfijnde, suggestieve vormen ervan, die evengoed oneerbaar en schadelijk zijn.

Laster: je negatief of suggestief uitspreken over andermans woorden, gedrag, houding, veronderstelde motieven en bedoelingen, met als resultaat dat de ander wordt gesmaad, onteerd en beschadigd. Het gaat om uitspraken die niet de volledige waarheid zijn, om een manier van spreken en handelen waarbij de ander bewust in een kwaad daglicht wordt geplaatst. Een

broeder schreef in de jaren '70 terecht: 'Lasteren is: tegen beter weten in *met opzet* iets ongunstigs vertellen van een ander, met de bedoeling hem of haar in een kwaad daglicht te stellen' (BdH jg. 120, pag. 48).

Gods Woord is al helder over kletspraat en kwaadspreken, maar noemt deze derde vorm expliciet een *kwaad*, een morele *verdorvenheid*. Het is een 'melaatsheid' die de persoon en zijn omgeving toenemend verontreinigt. 'Doe de boze uit uw midden weg' (zie 1 Kor. 5:11-13; Lev. 13). Laster komt voort uit afgunst, afkeer en haat. Maar 'al hult haat zich in bedrog, zijn kwaad zal in de gemeente geopenbaard worden' (Spr. 26:26). **Vroeg of laat komt alles in Gods licht te staan!** Dat is een ernstige waarschuwing voor wie lastert en een troost voor wie belasterd wordt en alles mag overgeven aan Hem Die rechtvaardig oordeelt.

Laten we oppassen wat er precies van ons uitgaat. Is het 'zoetigheid die uit de sterke' komt (Richt. 14:14)? Of is het bitterheid, venijn en gif? Ons eigen ik is heel sluw en probeert zich natuurlijk te rechtvaardigen: 'Ja maar, het is allemaal *waar* wat ik heb gezegd'.

Stel je eens voor dat het inderdaad *waar* is, dan nog is het ten eerste *laster* naar de norm van de Schrift en bovendien beantwoordt het niet aan *al* Gods heilige criteria, want 'wie kennis van zaken heeft, houdt zijn woorden in' (Spr. 17:27). Deze tekst laat ons zien: zelfs als we weet hebben van zonden van anderen, is het geestelijk, wijs en eerbaar als we er geen gespreksthema van maken in onze omgeving, want onze communicatie moet niet alleen *waar* zijn, maar ook *eerbaar rechtvaardig, rein, lieflijk, welluidend, deugdzaam* en *loffelijk* zijn (Fil. 4:8). Anders kan de God van de vrede onmogelijk met ons zijn.

Daarom is oneerbare, suggestieve, negatieve, niet-welluidende communicatie een ernstig tekortkomen aan Gods doel met ons

(Rom. 3:23) – en dus een zonde waarvoor de Heiland door God verlaten, geslagen, verbrijzeld en verdrukt moest worden; het is een kwaad waarvoor de Zoon van God moest sterven!

Helaas, we kunnen er niet omheen: deze in de wereld wijd verspreide zonde is ook een actueel gevaar voor Gods kinderen. Het kan ontstaan zolang ons denken niet is veranderd (Rom. 12:2) maar integendeel is verontreinigd en zolang ons geweten is dichtgeschroeid door de kwade praktijken om ons heen. Zo praten zelfs wij als gelovigen onwelgevallige, onterende woorden goed en sussen we ons geweten in slaap.

Maar laten we nooit vergeten: zolang we dit zuurdeeg toelaten in ons hart en onze mond, kan ons leven geen levend, heilig, God welgevallig offer zijn, zoals Romeinen 12:1 ons oproept. Dan stijgt er geen welgevallig reukwerk op van ons voor Gods hart; dan stijgt niet Christus' liefelijke reuk op van ons leven, maar een geur van kwaad, een geur van de dood (2 Kor. 2:15-16). Zijn we bereid dit in Gods licht te veroordelen en alleen woorden te spreken die Hem welgevallig zijn?

N.N.

'Zelfs al zou het voor honderd procent waar zijn wat wij aan ongunstige verhalen over anderen doorgeven, dan is het tóch fout als we dit doen. Misschien zult u zeggen: 'Maar het is toch Bijbels dat de zonde van een medegelovige aan het licht wordt gebracht?' In zeker opzicht hebt u daar gelijk in; er hangt echter alles van af *op welke manier* dat gebeurt. Wanneer ik gegronde redenen heb om te veronderstellen dat er bij een medegelovige iets niet goed zit, zal ik dit in de eerste instantie in persoonlijk gebed voor de Heere

brengen. Daarna ga ik naar de broeder of zuster toe om mijn zorgen over zijn houding of gedrag met hem of haar te bespreken. Als dan blijkt dat mijn veronderstelling juist is, zal ik hem of haar in liefde vermanen en terechtwijzen, waarbij ik vooral de les niet vergeet die de Heere Jezus Zijn discipelen heeft geleerd over de splinter en de balk. Wanneer in een persoonlijk gesprek blijkt dat er werkelijk zondige praktijken aanwezig zijn bij de betreffende medegelovige en hij of zij de vermaningen daarover niet ter harte neemt, dán pas is het mijn plicht om er met anderen¹ over te spreken. In Mattheüs 18:15-17 hebben we, hoewel het daar om iets anders gaat, aanwijzingen op welke manier we moeten handelen als we kwaad bij een medegelovige constateren.'

Uit BdH jg. 120

*'Laat de **woorden** van mijn mond
en de **overdenking** van mijn hart
welgevallig zijn
voor Uw aangezicht,
HEERE, mijn Rots
en mijn Verlosser!'*

Psalm 19:15

¹ Namelijk volgens Mattheüs 18:16-18 eerst met één of twee anderen en daarna zeggen we het aan de gemeente, d.w.z. aan broeders die het namens de gemeente in handen nemen. Dus zelfs als de betreffende de vermaningen niet ter harte neemt, hebben we geen enkele vrijbrief om hem of haar in een kwaad daglicht te plaatsen en het breed uit te meten naar anderen toe. Dat maakt immers onszelf tot lasteraars.

Liefde voor alle heiligen

De apostel Paulus schreef aan de Efeziërs: 'Daar ik gehoord heb van het geloof in de Heere Jezus, dat onder u is, en van de liefde die u hebt voor alle heiligen' (Ef. 1:15).

Kan dat ook van ons gezegd worden? We hebben allemaal de neiging alleen die Christenen lief te hebben die wij sympathiek vinden. We geven aan hen de voorkeur omdat hun gedachten, gevoelens en gewoonten in grote mate overeenkomen met onze instelling. Maar dat zou niet de ware liefde 'voor alle heiligen' zijn en ook geen echte liefde voor hen aan wie wij de voorkeur geven, want dan zouden wij ons meer door de liefde voor onszelf dan door de liefde voor de anderen laten leiden.

De oude natuur heeft dat lief wat aangenaam voor onszelf is, wat ons geen moeite kost en wat ons waardering oplevert. Zo'n liefde kan zich ontwikkelen zonder de geestelijke vorming van de nieuwe natuur en zonder de werkende kracht van de Heilige Geest. Daarom moeten we onszelf steeds onderzoeken en ons afvragen hoe het wat dit betreft met ons gesteld is. Welke plaats heeft de Heere Jezus in de drijfveren en gevoelens van ons hart? Hebben wij Hem en Zijn verheerlijking voor ogen, als onze liefde voor de gelovigen actief wordt?

Het is waar: onze broederliefde kan niet bij iedereen dezelfde vorm en dezelfde uitdrukking hebben. Ze moet in de energie en de wijsheid van de Heilige Geest tot ontplooiing komen. Gaat het bijvoorbeeld om een persoon die onder de tucht staat, dan zou het een grote fout zijn als we liefdeloos aan deze omstandigheid voorbij zouden gaan. Nee, we mogen nooit ophouden zo'n persoon te blijven liefhebben, anders zijn wij niet in staat met de juiste houding met en voor de Heere tucht uit te oefenen. In ons hart moeten we niet alleen de zonde veroordelen, maar

ook een echte liefde voor de persoon hebben die in zonde is gevallen.

Als we deze geestelijke gesteldheid missen, is het beter om op God te wachten tot deze aangelegenheid wél afgehandeld kan worden in de geest van de Goddelijke genade. Zeker, de gerechtigheid vraagt ons in zo'n geval als gemeente te handelen, maar zelfs ons kind moeten we niet in toorn straffen. Daarom is het geboden om in gevallen van tucht niet alleen onszelf te beproeven, maar is het ook nodig om veel geduld te oefenen, behalve als het om een zo ernstig geval gaat dat uitstel gelijk staat aan een onverantwoorde weekhartigheid of aan een gebrek aan vastberadenheid tegenover God. Ook al moeten we in dergelijke situaties afzien van elk zichtbaar liefdebetoon, dan vindt de liefde toch gelegenheid zich te ontvouwen. Ze toont zich dan eenvoudigweg alleen in de tegenwoordigheid van God, verborgen voor menselijke ogen.

Wij hebben liefde 'voor alle heiligen', omdat ze heiligen van God zijn. Wij hebben ze lief, omdat God hen apart gezet heeft en in een eeuwige relatie met Zichzelf gebracht heeft. Dat is de enige echte liefde voor hen.

Begrijp me niet verkeerd! Ik wil niet zeggen dat het verkeerd is om persoonlijke vrienden te hebben. Ook onze Heere had vrienden (Joh. 11:11; 15:14). Zijn liefde voor Johannes was anders dan de liefde voor de overige discipelen. Maar in ruimere zin had Hij hen allemaal even lief. Als Zijn heiligen waren ze allemaal even waardevol voor Hem. Hoewel Hij de trouw van enkelen kon prijzen, was het Zijn zorg om elk van hen op dezelfde manier te bemoedigen of weer te verkwikken. Zo moeten ook wij ruimte laten zodat de liefde zich praktisch kan laten zien.

De liefde voor alle heiligen is dus de basis voor onze omgang met hen allemaal. Toch hoeven we onze persoonlijke situatie

niet breed voor iedereen uit te meten, alleen omdat de ander een gelovige is. Er zijn gewoon broeders en zusters die niet de verstandigste zijn. Als we onze moeilijkheden niet met diegenen delen die geen juist beoordelingsvermogen hebben en ons dus helemaal niet kunnen helpen, dan trekken we daarmee hun verbondenheid met de heiligen nog niet in twijfel.

Als de liefde voor alle heiligen werkzaam is, leren we de waarde van het Goddelijke grondbeginsel kennen dat elk in nederigheid de ander uitnemender acht dan zichzelf (zie Fil. 2:3). Ik ben ervan overtuigd dat dit grondbeginsel op alle heiligen van toepassing is. Er zijn altijd Christenen die een zekere onwetendheid hebben of onrustig van geest zijn, die snel hun oordeel klaar hebben of bij wie je niet terecht kunt voor advies. Maar als ze de Heere aanhangen en Hem boven alles hoogachten, zou ik die gelovige dan niet voortreffelijker achten dan mijzelf? Misschien merk ik wel dat ze iets in zich hebben wat mij opfleurt en opbouwt. Zijn ze dan niet waardevoller dan een betrouwbare vriend en wijze raadgever zou kunnen zijn die geen broeder in Christus is? In de geringste heiligen is iets wat van God Zelf komt en dat doet mijn hart goed en maakt het nederig tegelijkertijd.

Het is altijd goed de kostbaarheid van iedere verlostte voor ogen te hebben. Ik denk aan die persoon die de zwakste is of met wie je de meeste moeite hebt – ook voor hem moeten we echt respect hebben omdat hij een kind van God is. God is vóór hem en iets van Christus is ook in hem aanwezig. Voor een gelovige die leeft in gemeenschap met de Vader en de Zoon, is dat voldoende reden om zo iemand lief te hebben.

Trouwens, hoeveel gebreken zijn er niet in onszelf te vinden?! Als we naar onszelf kijken, ontdekken we dan niet veel dingen die niet met Christus in overeenstemming zijn? Hoe kunnen wij dan nog groot van onszelf denken? Als we dan tegelijkertijd bij

de broeders en zusters niet hun fouten en gebreken, maar de liefde van de Heere voor hen en Zijn leven in hen voor ogen hebben, dan kunnen we hen van harte liefhebben.

Het is de kracht van Goddelijke liefde om Christus in alle heiligen te zien. Dat is de liefde die Hij door ons wil laten uitstralen.

William Kelly

Niets te wonderlijk

'Zou er iets voor de HEERE te wonderlijk zijn?' (Gen. 18:14).

Deze woorden komen we in de Bijbel verschillende malen tegen, als een bevestiging of als een vraag. God beloofde aan Abraham dat Sara hem een zoon zou geven. Sara, die de belofte had gehoord, lachte bij zichzelf; misschien omdat zij dacht aan haar 90-jarige lichaam, dat heel duidelijk al te oud was om nog kinderen te krijgen. De hierboven genoemde vraag was Gods antwoord op haar gedachten.

In Jeremia 32 vinden we deze uitdrukking twee maal. Jeremia zat gevangen in de voorhof van de gevangenis in Jeruzalem en de stad was omsingeld door het leger van Nebukadnezar. Jeremia had geprofeteerd dat Jeruzalem zou worden overgegeven aan de Babyloniërs. En nu zegt God tegen Jeremia dat zijn neef naar hem toe zal komen en hem zal vragen om een akker van hem te kopen. Menselijk gesproken, gezien de situatie waarin Jeremia en de stad zich bevonden, was het belachelijk om te denken aan het kopen en verkopen van bezit. Maar toch vertrouwde Jeremia op God en zei: 'Niets is voor U te wonderlijk' (vs. 17). God antwoordt hem later: 'Zou ook maar iets voor Mij te wonderlijk zijn?' (vs. 27). Dan gaat God verder en zegt dat, hoewel Hij Zijn

volk in gevangenschap zal laten gaan, Hij hen later uit alle landen waarheen Hij hen verdreven had zou bijeenvergaderen en hen zou terugbrengen naar Israël en Jeruzalem in een hernieuwde verbinding met hun God.

Dezelfde vraag vinden we ook terug in de boodschap van de engel Gabriël aan Maria, als hij haar meedeelt dat zij, hoewel zij nog maagd is, een Zoon zal baren: de Heere Jezus.

Ook komen we die uitdrukking nog eens tegen als we horen hoe moeilijk het is voor een rijke om het Koninkrijk der hemelen binnen te gaan. Als Zijn discipelen dan verbaasd zijn over deze leer, antwoordt de Heere: 'Bij mensen is dit onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk'.

Laat dit een bemoediging voor ons zijn: hoe hopeloos of onmogelijk onze omstandigheden ook zijn, God vraagt ook aan ons: 'Zou er iets voor Mij te wonderlijk zijn?'

Albert Blok

Zielenslaap?

Vraag:

Sommigen leren dat de ziel van de gelovigen na zijn sterven of 'ontslapen' in een slaaptoestand komt. Is dat Bijbels?

Antwoord:

Dat is een volstrekt onbijbelse dwaling en tast de Christelijke hoop en toekomstverwachting aan. Graag geven we een artikel weer dat jaren geleden werd geschreven, maar nog steeds opbouwend onderwijs voor ons doorgeeft.

De zielen of geesten van de volmaakte rechtvaardigen bevinden zich niet in een slapende toestand. Ook zijn zij niet bewusteloos. Nee, zij genieten ongestoord de gemeenschap van God en die van hun Heere en Heiland. Zij 'wonen zolang in het lichaam en niet bij de Heere, maar hebben goede moed en willen liever ons verblijf in het lichaam verlaten en bij de Heere wonen' (2 Kor. 5:6,8). 'Ontbonden te worden en met Christus te zijn, [want] dit is verreweg het beste' (Fil. 1:23).

In Openbaring 2:7 wordt de overwinnaar de heerlijke prijs voorgehouden eenmaal 'te eten van de boom des levens, die in het paradijs van God is'. Deze woorden maken ons duidelijk dat men in het paradijs genieten zal. Als men daar in slapende of bewusteloze toestand is, zou je het niet als 'zeer verre het beste' omschrijven om ontbonden te zijn, want wij genieten ook nu al door het geloof zoveel van de Heere, maar nu nog niet ongestoord. Maar als wij op aarde al mogen 'smaken dat de Heere goedertieren is', zouden we dit dan verliezen als wij ontslapen? Nee! Dan zou het voor de gelovige alsnog een verlies zijn te sterven. Maar Paulus zegt: 'Het sterven is voor mij winst'.

Al huilen we ook bij het sterven van geliefden, ons hart kan zich verblijden, want let op: **het sterven is voor de Christen geen sterven meer**, tenminste niet in de gewone zin van het woord. Geen dood als straf op de zonde. De Heere Jezus onderging de dood in onze plaats. Hij heeft, door Gods genade, voor ons allen de dood gesmaakt, opdat Hij ons verlossen zou die uit angst voor de dood ons hele leven door aan de slavernij onderworpen waren (zie Hebr. 2:15). Daarom kan de Christen door het geloof triomfantelijk uitroepen: 'Dood, waar is uw prikkel?'

De Bijbel spreekt over het geluk van de Christen bij zijn sterven op deze aarde even duidelijk als ze spreekt over de komst van de Heere Jezus om al Zijn heiligen op te nemen.

'Het is alles van u', schrijft de apostel Paulus in 1 Korinthe 3:22 en dan wordt ook de dood genoemd. De dood treedt naar voren als een dienaar van iedereen die in Christus ontslaapt, want door de dood gaat onze ziel over in het paradijs. De gelovige wordt bestraald met het heerlijke licht van de Heilige Geest en kan nu al zingen:

U gaf voor mij Uw dierbaar leven,
o Liefde, onnaspeurlijk groot!
Geen oordeel kan mij meer doen beven,
ja, winst voor mij werd zelfs de dood!

Naar L.G.L. 158:3

D. Rot

'Geen profetie van de Schrift heeft een eigen uitlegging'

God heeft een groot en eeuwig plan, waarvan Christus het Middelpunt is en Zijn verheerlijking het doel. We lezen in Efeze 3:11 over Gods 'eeuwig voornemen dat Hij heeft opgevat in Christus Jezus' voordat de wereld begon en in Efeze 1:10 dat het Zijn voornemen is 'om alles wat in de hemelen en wat op de aarde is onder één Hoofd samen te brengen in Christus'. Iedere profetie die gevonden wordt tussen de kaften van de Bijbel, past in dit ene grote plan. Daarom kan geen profetie op zichzelf staand, dus apart genomen, juist geïnterpreteerd worden. Wil een profetie juist geïnterpreteerd worden, dan moet ze gezien worden als deel van het geheel en in het licht van het hele bereik van de profetie.

Als ze juist wordt uitgelegd, moet de profetie wel een ernstig en heiligend effect hebben op de ziel, omdat ze ons van aangezicht tot aangezicht voor God brengt en voor Zijn grote plan voor de verheerlijking van Zijn Christus, voor Wie iedere knie moet buigen.

Als we de profetie bestuderen, moet het daarom zo zijn dat ons hart in beslag genomen is door Christus, want Hij is het Middelpunt en Zijn verheerlijking het doel van Gods grote plan. Het is Gods bedoeling dat iedere heerlijkheid van Hem is en dat alles wat zich tegen Hem verheft, vernietigd zal worden.

Als Christus geen plaats heeft in ons hart, als Hij niet het voorwerp van verrukking is voor onze ziel, kunnen wij de profetie onmogelijk juist begrijpen of ons verheugen in haar bereik. Maar waar Christus Zijn rechtmatige plaats heeft, zal er een oprechte en diepe interesse zijn in het bestuderen van de profetie en zal dat een grote zegen brengen voor onze ziel.

E.C. Hadley
Bron: Grace & Truth Magazine, november 1937

Veel gestelde vragen

door M. Hardt

Acht vragenseries met antwoorden die kernachtige uitleg geven over de basis van het Christelijke geloof. Geschikt voor Bijbelstudie, zowel individueel als in groepen.

De vragen hebben betrekking op:

- De Heere Jezus - Zijn Persoon
- De Heere Jezus - Zijn lijden
- De Heere Jezus - Zijn ambten
- De Heere Jezus - Zijn terugkomst
- Het Evangelie van verlossing - Rechtvaardiging van zonden
- Het Evangelie van verlossing - Bevrijding van de macht van de zonde
- De Gemeente vandaag
- De inspiratie van de Bijbel

Bestelcode: 299-2

Aantal pagina's: 105

Prijs: € 7,95

Nadenkertje

Betrouwbaarheid

Een ernstig zieke vrouw was erg in onrust over het heil van haar ziel. Ze had al erkend dat ze niet zomaar voor God kon bestaan. Ze las het mooie hoofdstuk uit de Bijbel over de goede Herder (Johannes 10) en het was voor haar geweldig om te horen dat de Heere Jezus allen die zich in het geloof tot Hem wenden, het eeuwige leven geeft en dat ze niet verloren zullen gaan tot in eeuwigheid.

Maar toen werd ze weer onrustig en ze dacht dat ze niet bij de schapen van de Heere Jezus hoorde. Haar blijdschap was verdwenen en de twijfel sloeg toe. Toen ze weer in haar Bijbel las, bleef haar blik rusten bij de tekst: **'Het woord is betrouwbaar en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaars te behouden'** (1 Timotheüs 1:15).

Toen zei ze bij zichzelf: 'Wanneer ik niet één van Zijn schapen ben, dan ben ik toch een zondaar en Jezus Christus is gekomen om zondaars te redden. Deze titel kan zelfs de satan mij niet afnemen en hij kan de Heere Jezus het recht niet afnemen om mij te redden. En wie Hij gered heeft, die houdt Hij vast in Zijn hand'.

Haar onrust week nu volledig en een diepe vrede vervulde vanaf dat ogenblik haar hart. Later ontsliep ze gelukkig door het geloof in haar Verlosser.